

ket vil sige, at forstyrrelser af en vis grad kan accepteres. En forstyrrelse anses kun for betydelig, hvis den har konsekvenser for bevaringsstatus. Det er imidlertid ikke nødvendigt at bevise, at betydelige forstyrrelser konkret vil indtræde – sandsynligheden herfor er tilstrækkelig for udbedrende foranstaltninger, hvilket netop er i overensstemmelse med forebyggelses- og forsigtighedsprincippet.

Med hensyn til forringelse er der ikke udtrykkeligt en sådan margin, men der er en nedre grænse for, hvad der kan anses for at være en forringelse. Ved forringelse forstås en fysisk forringelse af en naturtype, som kan vurderes direkte på grundlag af en række indikatorer, f.eks. mindskelse af naturtypens areal eller ændring af naturtypens særpræg. I vurderingen bør ligeledes indgå overvejelser om den tidsmæssige udstrækning. F.eks. kan et fiskeri med skraberedskab forårsage midlertidige ændringer af bundforholdene uden, at der nødvendigvis vil være tale om en forringelse af den pågældende naturtype. Hvad der skal betragtes som forstyrrelser eller forringelse afhænger af lokalitetens bevaringsmålsætninger.

Sigtet med habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, er ikke at træffe generelle bevaringsforanstaltninger, men derimod at træffe målrettede foranstaltninger for at undgå forringelse af de naturtyper eller forstyrrelser af de arter, som ligger til grund for udpegningen af et internationalt naturbeskyttelsesområde. Bestemmelsen sigter mod muligheden for at træffe passende foranstaltninger over for aktiviteter, der er i gang, når en lokalitet bliver udpeget, eller efterfølgende er blevet tilladt i overensstemmelse med proceduren i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3 og 4. Selvom en aktivitet er blevet tilladt i overensstemmelse med disse bestemmelser og dermed er tilpasset lokalitetens bevaringsmålsætninger, kan det ikke udelukkes, at en sådan aktivitet senere viser sig at kunne forårsage forringelse eller forstyrrelser, og i den situation pålægger bestemmelserne ministeren en handlepligt.

Der foregår i et vist omfang fiskeriaktiviteter i eller i nærheden af udpegede internationale naturbeskyttelsesområder. Det gælder især muslinge- og østersproduktion, som finder sted i de kystnære farvande og fjorde, hvor der er udpeget et stort antal habitat- og fuglebeskyttelsesområder. Bag forvaltningen af disse fiskerier gælder, som i anden fiskeriforvaltning, et hensyn om at sikre beskyttelse og ophjælpning af de levende ressourcer, der fiskes på, samt beskyttelse af andet dyre- og planteliv. Desuden er der udarbejdet betingelser, der sigter på, at f.eks. muslingefiskeri udøves tilstrækkeligt skånsomt i forhold til ressourcerne og det omgivende miljø. Kravet om licens i forbindel-

se med muslinge- og østersfiskeri giver endvidere mulighed for en begrænsning af indsatsen i et givet farvandsområde på baggrund af bl.a. oplysninger om bestandsforhold og ud fra natur- og miljøforhold samt andre interesser knyttet til vandområdernes udnyttelse. I licensen fastsættes særlige vilkår, der skal gælde for det pågældende fiskeri. Vilkårene for udøvelsen af fiskeriet tilpasses løbende den opdaterede viden om bestanden og de miljømæssige og biologiske forhold.

I forhold til fiskeriforvaltningen fremover vil de eksisterende aktiviteter blive vurderet i forbindelse med det igangværende arbejde med vand- og naturplanlægningen, som løber frem til udgangen af 2009, hvor de enkelte forvaltningsplaner for områderne skal ligge færdige. Processen vedrørende naturplanlægningen i Danmark er beskrevet i miljømålsloven. Det indgår i planlægningen, at der for de enkelte Natura 2000-områder skal udarbejdes en basisanalyse, der beskriver naturtilstanden og eventuelle barrierer mod at kunne opnå en gunstig bevaringsstatus. På baggrund af basisanalysen opstilles der mål for naturtilstanden i Natura 2000-områderne samt indsatsprogrammer til opfyldelsen af målene.

På denne måde vil eksisterende fiskeriaktiviteter indgå i den samlede naturplanlægning og vil herunder blive tilpasset de bevaringsmålsætninger, der skal gælde i de enkelte udpegede områder.

Det kan på den baggrund ikke udelukkes, at forvaltningsplanerne vil kunne medføre restriktioner i forhold til fiskeriaktiviteter i de enkelte områder, f.eks. trawlforbud.

Internationale naturbeskyttelsesområder udpeges af miljøministeren efter miljømålslovens § 36, stk. 1. Miljøministeren vil i forbindelse med nye udpegninger gennemføre en offentlig høring, og der vil være det fornødne samarbejde mellem Miljøministeriet og Fødevareministeriet. Udpegnung af internationale naturbeskyttelsesområder indebærer ikke i sig selv nogen ændring af den retlige regulering af de aktiviteter på fiskeriets område, der foregår i nærheden af lokaliteten. Udpegnungen forpligter derimod myndighederne til at forholde sig til igangværende og fremtidige aktiviteter i forhold til lokalitetens bevaringsmålsætninger.

Ligesom de forvaltningsplaner, som bliver vedtaget i forbindelse med vand- og naturplanlægningen, kan føre til indskrænkninger i eksisterende fiskerimuligheder, kan udpegninger af nye internationale naturbeskyttelsesområder føre til påbud om at tage fornødent hensyn til lokalitetens integritet, hvilket kan medføre en betydelig rådighedsindskrænkning eller ligefrem